

РАДУЛ: Марийо!
МАРИЯ: Радуле!

/Той се опитва да препъхне ръцете си
през железните решетки. Мария заплаква./

РАДУЛ: Какво става, Марийо?... Говори за бога... Разпрати...
Защо плачеш? Чарийо?...

МАРИЯ: Стражи, отключете вратите!

СТРАЖЪТ: Забранено ни е!

ВТОРИ СТРАЖ: Отговаряме с живота си.

МАРИЯ: Тогавя чакайте ме горе, при втората врата.

ПЪРВИ СТРАЖ: Невъзможно, светле госпожо. Забранено ни е.

ВТОРИ СТРАЖ: Отговаряме с живота си.

МАРИЯ: Заповядвам ви да отидете при втората врата! Веднага!

/Стражите се колебаят./

ПЪРВИ СТРАЖ: Ти се качи горе и наблюдавай да не дойде някой!

ВТОРИ СТРАЖ: А ти остана при втората врата. След малко ще се върна.

/Стражите излизат./

РАДУЛ: Марийо! Защо не говориш? Какво има? Аз съм готов да
чуя всичко... Разбирам... Разбирам...

МАРИЯ: Не, нищо не разбирам, Радуле... Слушай... Аз няма да
отида там като залог за мир... А като залог за умраза...

РАДУЛ: А боярите? Синклита?

МАРИЯ: Примас Василий, Илиница, Шивман... Всички настояват да
замина. Това е волята им... А ти, ти трябва да се покажеш при-
мирен. Трябва отново да вземеш властта и силата в ръцете си.
Войската... Защото без това всичко е разрушено... Идат!

РАДУЛ: Марийо! Още само една дума...

МАРИЯ: Слушай, Радуле... Помни, че където и да бъда, каквото и
да се случи... Никога...

РАДУЛ: Никога...

/Борил съпроводен от стражите застава